ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **B. P.**, zastoupené opatrovnicí J. B., právně zastoupené Mgr. Lucií Koupilovou, advokátkou se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2017, č. j. 18 Ad 9/2017 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky - krajská pobočka v Ostravě ze dne 1. 12. 2014, č. j. 980285/14/OT, byl žalobkyni na základě posouzení posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava (dále jen „OSSZ“) přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání z důvodu neadekvátního zhodnocení zdravotního stavu a požadovala přiznání průkazu se symbolem „ZTP/P“. Žalovaný o jejím odvolání rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 4. 2015, č. j. MPSV-UM/9460/15/4S-MSK, tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil a žalobkyni přiznal průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Ve svém rozhodnutí vycházel z posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), která její zdravotní postižení ohodnotila jako podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace, které podle § 34 odst. 2

zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, odpovídá přiznání průkazu s označením „TP“. Komise při tomto posuzování nově vycházela i ze znaleckého posudku MUDr. Samsona, který žalobkyně přiložila k odvolání. Rozhodnutím žalovaného toto řízení skončilo.

[2] Žalobkyně poté zahájila další řízení, a to podáním žádosti o „změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením“. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Ostravě ze dne 8. 1. 2016, č. j. 22086/16/OT, byla její žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením zamítnuta na základě závěrů posudku posudkového lékaře OSSZ. Ten zhodnotil zdravotní stav žalobkyně tak, že jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením hybnosti nebo orientace ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/806-923, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný si pro své rozhodnutí vyžádal posudek komise o posouzení zdravotního stavu pro účely vydání průkazu osoby se zdravotním postižením. Komise dospěla dne 10. 6. 2016 k závěru, že žalobkyně je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Její zdravotní stav posoudila, stejně jako lékař OSSZ v prvostupňovém řízení, jako středně těžké omezení funkce dvou končetin, tedy jako stav uvedený v bodu 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „vyhláška“). Na základě vyjádření žalobkyně k podkladům provedla komise dne 16. 11. 2016 v rámci doplňujícího řízení nové posouzení zdravotního stavu. Komise změnila předchozí posudkový závěr tak, že zdravotní stav žalobkyně posoudila podle jiného písmene bodu 1 přílohy č. 4 k vyhlášce, konkrétně jako stav uvedený v bodu 1 písm. j) přílohy č. 4 k vyhlášce, tedy jako psychické postižení s opakujícími se poruchami komunikace a orientace v exteriéru včetně vysoce funkčního typu autismu. Stejně jako předchozí posudky v tomto řízení však zhodnotila, že stav žalobkyně a schopnost její orientace není možné hodnotit na úrovni těžkého, zvlášť těžkého, nebo úplného funkčního postižení. Není tedy možné jí přiznat průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“.

II.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/806-923, podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 18 Ad 9/2017 - 38, zamítl.

[5] Krajský soud nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že trpí oligofrenií v pásmu těžké debility až lehké imbecility. Ze všech předchozích posouzení zdravotního stavu, posudků posudkových lékařů i komise a z předložených lékařských zpráv totiž vyplynulo, že intelekt žalobkyně spadá pouze do pásma lehké mentální retardace. Souhlasil s tím, že rozhodujícím a nejzávažnějším postižením je v jejím případě postižení mentální. Takový závěr však učinil už žalovaný na základě doplňujícího posouzení komise ze dne 16. 11. 2016.

[6] K žalobkyní namítanému dřívějšímu řízení, ve kterém byl vypracován posudek OSSZ, podle kterého měla nárok na průkaz osoby „ZTP“, se krajský soud vyjádřil tak, že z následujícího průběhu řízení a správního spisu vyplývá, že rozhodnutí první instance bylo změněno a žalobkyni byl přiznán průkaz se symbolem „TP“. Tato změna byla provedena na základě posudku komise, která předchozí posudek OSSZ označila za posudkový omyl s tím, že posudkový lékař neměl k dispozici znalecký posudek MUDr. Samsona, který žalobkyně připojila až k následnému odvolání.
[7] S žalobkyní vytýkanou námitkou neprovedení psychologického ani psychiatrického vyšetření krajský soud nesouhlasil. Z § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, totiž nevyplývá povinnost provádět odborná lékařská vyšetření, když má posudkový orgán dostatek výsledků předchozích funkčních vyšetření, tedy dostatečnou a úplnou zdravotnickou dokumentaci. Navíc z protokolu o jednání komise vyplynulo, že sama žalobkyně byla jednání komise přítomna, a komise tak získala poznatky z jejich osobního kontaktu. Dále i opatrovnice žalobkyně uvedla, že v posudcích komise byla veškerá onemocnění žalobkyně uvedena a že neví o žádném dalším lékařském nálezu, který by mohl mít vliv na posudkové závěry.

[8] Námitce žalobkyně, že komise nevysvětlila rozdíl v hodnocení IQ žalobkyně mezi lety 2005 a 2014, krajský soud nepřisvědčil. Komise totiž na tuto námitku sama reagovala v posudku ze dne 10. 6. 2016, když uvedla, že původní hodnocení IQ je nesprávné a nadhodnocené, zřejmě za účelem přizpůsobení se zákonnému předpisu pro uznání mimořádných výhod vyššího stupně.

[9] Krajský soud uzavřel, že žalobkyně podle posudku komise ze dne 10. 6. 2016 i doplňujícího posudku ze dne 16. 11. 2016 splňuje pouze podmínky § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením s označením „TP“. Proto žalovaný nepochybil, když napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně.

III.

[10] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Stěžovatelka nejprve poukázala na to, že správní orgány v předcházejícím řízení nesplnily požadavky, které na ně kladou § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Nesplnily povinnost přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a co uváděli účastníci, ani povinnost zjistit skutkový stav tak, aby byly odstraněny veškeré nejasnosti.

[12] Dále stěžovatelka zopakovala, jaký je dle jejího názoru její zdravotní stav, a zdůraznila, že „*trpí těžkým funkčním postižením orientace (případně úplným postižením orientace), není tedy schopna samostatné orientace v exteriéru ve smyslu ust. § 34 odst. 4 z. č. 329/1991 Sb.*“ Uvedené skutečnosti ve správním řízení doložila lékařskou dokumentací. Následně uvedla, že ve správním řízení z roku 2000, vedeném o zvýšení důchodu pro bezmocnost, je také uvedeno její postižení, pro které byla shledána převážně bezmocnou. V důsledku svého zdravotního stavu je rovněž omezena na svéprávnosti, byla jí ustanovena opatrovnice a je trvale umístěna ve Stacionáři Čtyřlístek.

[13] Stěžovatelka následně rekapitulovala průběh prvního správního řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením a namítla, že žalovaný neměl přihlížet k posudku MUDr. Samsona, který byl vyhotoven pro posouzení její schopnosti činit právní úkony. Dále připomněla, že po celou dobu navrhovala a trvala na doplnění dokazování formou psychologického nebo psychiatrického vyšetření či zkoumání. Tomuto však nevyhověl ani žalovaný a podle jejího názoru své rozhodnutí opřel pouze o posudek MUDr. Samsona. Pochybnosti pak vysvětlil údajným posudkovým omylem a nadhodnocením IQ *„zřejmě za účelem přizpůsobení se zákonnému předpisu pro uznání mimořádných výhod vyššího stupně“*.

[14] Stěžovatelka pak připomněla, že správní orgán je povinen sám opatřit veškeré důkazy podstatné pro rozhodnutí ve věci. Obzvlášť pak v situaci, když pouze z důkazů provedených v řízení není možné učinit spolehlivý závěr o závažnosti jejího zdravotního postižení. K odstranění tohoto nedostatku měly správní orgány alespoň odkázat stěžovatelku na vyšetření, kde by jí bylo změřeno IQ a zhodnoceno její mentální postižení. Správní orgány podle ní neměly k dispozici dostatek výsledků funkčních vyšetření pro zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Tuto pasáž stěžovatelka uzavřela tvrzením, že je zřejmé, že obě předcházející správní řízení trpí vadami, které měly vliv na zákonnost obou rozhodnutí správních orgánů, a krajský soud měl tedy zrušit minimálně rozhodnutí žalovaného.

[15] Dále stěžovatelka uvedla, že krajský soud nevyhověl jejímu návrhu na provedení znaleckého posudku psychiatra za účelem jejího vyšetření, provedení nových testů IQ a vyjádření se k rozdílu mezi hodnotami IQ v lékařské dokumentaci. Podle krajského soudu byla lékařská dokumentace a pohovor se stěžovatelkou dostatečným podkladem. Přitom se krajský soud vůbec nezabýval námitkami stěžovatelky, že z běžné konverzace s posudkovými lékaři bez přítomnosti psychiatra či psychologa není možné vyvodit spolehlivý a přesvědčivý závěr o jejím mentálním stavu. Běžné dotazy, které jí byly pokládány, pak nemohou suplovat standardní psychodiagnostické metody.

[16] Krajský soud se navíc nezabýval ani námitkou stěžovatelky, že dlouhodobě splňuje požadavek na přiznání průkazu se symbolem „ZTP/P“. Její stav je dlouhodobě nepříznivý, není schopna samostatné orientace v exteriéru. Vycházky totiž absolvuje pouze v doprovodu pracovnice zařízení a s cedulkou na krku pro případ, že by se ztratila. Podle stěžovatelky je právě toto podstatné pro rozhodnutí o nároku na průkaz se symbolem „ZTP/P“, nikoli to, jak posudkový lékař klasifikuje její zdravotní stav podle právně nezávazné vyhlášky. Podstatná není ani hodnota naměřeného IQ. Posudkoví lékaři by se tudíž měli zabývat spíše schopností orientace osob s mentálním postižením, aby správní orgán dostál své povinnosti rozhodovat ve veřejném zájmu a v jeho rozhodování nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán i krajský soud tedy nesprávně vyložily ustanovení § 34 odst. 4 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a v důsledku toho byla stěžovatelka zkrácena na svých právech.

[17] V závěru stěžovatelka uvedla, že v řízení před krajským soudem byly nově předloženy zprávy psychiatričky, MUDr. G., ze kterých vyplynulo, že stěžovatelka dlouhodobě trpí prchavými sluchovými halucinacemi. Tímto se však krajský soud

nezabýval a zamítl i návrh na provedení výslechu psycholožky působící v zařízení, ve kterém je stěžovatelka dlouhodobě umístěna.

[18] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhovala, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

IV.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vzal v napadeném rozsudku do úvahy všechny podklady obsažené ve správním spise. Hodnotil jejich úplnost a přesvědčivost i to, jestli se žalovaný vypořádal s námitkami uváděnými v odvolání. Žalovaný dále připomněl, že na základě námitek stěžovatelky si žalovaný vyžádal i doplňující posudek komise. Proto podle žalovaného podklady krajského soudu obsahovaly podrobná zjištění zdravotního stavu s důrazem na psychické, respektive mentální postižení. Podklady krajského soudu tedy byly dostatečné. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobní body uváděné stěžovatelkou v kasační stížnosti pouze opakují argumenty vznesené už ve správním řízení a v následně zamítnuté žalobě. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení nároku stěžovatelky na průkaz osoby se zdravotním postižením s označením „ZTP/P“, tedy tvrzením, že její zdravotní stav odpovídá stavu uvedenému v § 34 odst. 4 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, jak stěžovatelka tvrdila už před žalovaným i krajským soudem.

[23] Nejvyšší správní soud nejdříve připomíná, že žalovaný i krajský soud vycházeli při svém rozhodování z posudků posudkových komisí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není soud příslušný posuzovat obsahovou správnost závěrů posudkové komise. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, č. j. 3 Ads 114/2014 - 21, kde se zabýval nesouhlasem se závěry posudků posudkové komise a jejich nedostatečností v souvislosti s invalidním důchodem, a uvedl následující: „*Soudu zde nepřísluší posuzovat věcnou správnost lékařských posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývají tyto lékařské posudky důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzují žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudků mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se posudková komise*

vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila." Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Ads 74/2012 - 16, v rozsudku ze dne 2. 7 2014, č. j. 3 Ads 108/2013 - 19, a v rozsudku ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS. Z uvedeného lze tedy shrnout, že není úkolem správního soudu znovu posuzovat, zda posudková komise správně zhodnotila zdravotní stav stěžovatelky. Má pouze ověřit, zda posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů pro své závěry, zda je její posouzení komplexní a vypořádává se s námitkami a zda je posudek řádně odůvodněný. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že krajský soud ověřil, že jsou posudky komplexní a přesvědčivé, byly vypracovány za účasti odborných lékařů a byla hodnocena i rozsáhlá zdravotnická dokumentace.

[24] Nejvyšší správní soud sdílí názor žalovaného i krajského soudu, že posudek i následný doplňující posudek jsou dostatečně vypovídající a přesvědčivé. Je z nich zřejmé, z čeho komise při jejich zpracování vycházela i jak podklady a jí zjištěné skutečnosti hodnotila. Ze spisového materiálu soud zjistil následující skutečnosti. Byly vypracovány dva posudky posudkové komise, první dne 10. 6. 2016 a následně doplňkový posudek ze dne 16. 11. 2016. Z posudku komise ze dne 10. 6. 2016 vyplývá, že pro hodnocení byly použity tyto podklady: posudkový spis OSSZ Ostrava, spis odvolacího orgánu a zdravotní dokumentace MUDr. Š. a spisová a zdravotní dokumentace doložená v uvedených spisech. Konkrétně posudkové zhodnocení komise zahrnuje: nález MUDr. Š., psychiatrické vyšetření MUDr. Č., psychologické vyšetření ze dne 2. 9. 2015, neurologické vyšetření ze dne 18. 7. 2014, znalecký posudek psychiatra MUDr. Samsona ze dne 12. 10. 2014, který obsahuje jeho vlastní vyšetření a odkaz na psychologické posouzení PhDr. V. ze dne 29. 6. 2005 pro účely psychiatrického znaleckého posudku. Znalecký posudek MUDr. Samsona přiložila sama stěžovatelka v průběhu prvního řízení ke svému odvolání. V kasační stížnosti pak ale uvedla, že má za to, že k tomuto posudku neměl správní orgán v řízení vůbec přihlížet, neboť byl vyhotoven pro účely posouzení schopností stěžovatelky činit právní úkony. Podle zdejšího soudu je překvapivé, že tento posudek sama k posouzení svého stavu předkládala, když následně nechtěla, aby byl vzat v úvahu. Z doplňkového posudku komise ze dne 16. 11. 2016 vyplývá, že komise vycházela z posudkového spisu OSSZ Ostrava, spisu odvolacího orgánu a spisové dokumentace posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky - Ostrava. Konkrétně v samotném posudkovém zhodnocení komise uvedla tyto podklady: znalecký posudek psychiatra MUDr. Samsona, psychiatrické vyšetření MUDr. Č., psychologické vyšetření ze dne 22. 9. 2015 a osobní jednání s posudkovou komisí ze dne 10. 6. 2016. Je nutno uvést, že tohoto doplňkového posouzení se zúčastnil i lékař z oboru psychiatrie.

[25] K výše uvedenému výčtu podkladů pro posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi Nejvyšší správní soud navíc uvádí, že již z jeho rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 - 70, publ. pod č. 1001/2006 Sb. NSS, vyplývá: „*Skutečnost, že posudková komise vycházela z kompletní zdravotní dokumentace (stěžovatelka ostatně ani nenamítala, že by tomu bylo naopak), tedy z písemných podkladů, není v rozporu s objektivním posouzením zdravotního stavu stěžovatelky. V dané věci není rozhodující, že posudková komise neprovedla zdravotní prohlídku stěžovatelky, jak stěžovatelka namítá, neboť měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci, ze které mohla při prozkoumání objektivního zdravotního stavu stěžovatelky vycházet a učinit patřičný závěr.*" Osobní prohlídka stěžovatelky

před posudkovou komisí lékařem z oboru psychiatrie nebo psychologie tedy nebyla třeba za situace, kdy komise měla dostatek podkladů pro své posuzování.

[26] Krajský soud v rozsudku doplnil, že kromě podkladů, ze kterých posudkové komise i on sám v rozhodování vycházel, přihlédl i k psychologickému vyšetření klinické psycholožky Mgr. B., k vyšetření centrem pro osoby se zdravotním postižením Čtyřlístek i k lékařským zprávám MUDr. G. Přesto však *„nemohl souhlasit s žalobním tvrzením, že žalobkyně trpí oligofrenií v pásmu těžké debility až lehké imbecility, neboť ze všech uvedených posudkových hodnocení i lékařských nálezů vyplynulo, že intelekt žalobkyně spadá do pásma lehké mentální retardace.“* Krajský soud tedy posoudil i další stěžovatelkou uváděné lékařské zprávy.

[27] Z uvedeného vyplývá, že množství a různorodost lékařských zpráv a dalších podkladů, které obě dvě komise (jednající dne 10. 6. 2016 a 16. 11. 2016) vzaly v úvahu při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky, jsou dostatečné pro spolehlivé posouzení jejího zdravotního stavu. Sama stěžovatelka pak při jednání před krajským soudem uvedla, že jí *„nejsou známy lékařské zprávy, které by posudková komise neměla k dispozici a které by nezhodnotila“*, a že *„jiné lékařské zprávy k dispozici nemá“* a *„dalšími omezeními netrpí.“* Samotné posouzení žalovaným pak není vnitřně rozporné, je dostatečně komplexní a odůvodněné. Proto krajský soud námitku nedostatku podkladových materiálů a špatného posouzení zdravotního stavu stěžovatelky zamítl, a proto jí nepřisvědčí ani Nejvyšší správní soud.

[28] Správně se krajský soud vypořádal i s námitkou, že nebylo provedeno psychologické a psychiatrické vyšetření. Z § 8 odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení totiž nevyplývá povinnost provádět odborná lékařská vyšetření za situace, kdy má posudkový orgán dostatečnou a úplnou zdravotnickou dokumentaci. Vzhledem k výše uvedenému množství podkladů, které měly posudkové komise k dispozici, včetně zpráv lékařů z oboru psychologie a psychiatrie, Nejvyšší správní soud souhlasí s tímto posouzením krajského soudu i s odmítnutím provádět další důkazy v situaci, kdy je zřejmé, z jakých podkladů komise při vytváření posudků vycházely, a že podklady obsahovaly i odborné závěry z psychiatrie a psychologie.

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože takový postup je vyloučen § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu